

Düşünceler ve Sözler

Ahmet ULUKAYA

kaknüs
düşünce

3.
baskı

Ahmet ULUKAYA

1943 Yılında Tokat'ta doğdu. Tahsil hayatını Tokat ilinde tamamladı. Askerlik dönüşü girdiği D.D.Y.'den 1987 yılında emekli oldu. Halen Tokat ilinde ikamet etmektedir.

Yayınlanmış Eserleri:

Esintiler (Şiir), 1. bas. Akçağ Yay. 1990, II. bas Akçağ Yay. 1996,
Düşünceler ve Sözler I-II-III. bas. Akçağ Yay. 1998, Düşünceler ve Sözler IV. bas. Kaknüs Yay. 2001, V. bas. Kaknüs Yay. 2003,
İnsan Manzaraları (Şiir), 2003.

Sunuşta, bizim ne yazacağımız değil;
sonuçta, okuyucunun ne diyeceği önemlidir.

Saygılarımla
Ahmet Ulukaya

Takdim

Düşünceler ve Sözler, okundukça kendisini daha iyi tanımlayan bir eser. Bu konuda, çok şey söyleme gereği duymuyor; her sözde, okuyucuyu düşünmeye sevk eden, çok yönlü anlam boyutları olduğu kanaatini taşıyoruz.

Eserin bütünlüğü içerisinde sezgi ile aklın, duygusallıkla gerçeklerin izdivacını; toplumsal kabullerdeki iyi-kötü, doğru-yanlış, vb. kavramların sorgulandığını; psikolojik, sosyolojik, tarihi ve kültürel açıdan yapılan tahlillerle, serbest düşüncenin vurgulandığını gördük. Okudukça; aklın kuru ve soğuk gerçeklerinin, bir gönül adamının sıcak solukları ile ısındığını hissettik. Sözlerden evrensellik, uyarı, ümit, hoşgörü ve sevgi yüklü mesajlar aldık. Kafamızda ve gönlümüzde engin bir düşünce ufku açılırken, pek çok şeyinde değiştiğini fark ettik.

Eserde, isminden anlaşılacağı üzere, düşünen ve üreten bir beyin ile ilhamlara açık olan gönülden süzölmüş hikmetli sözler bulacaksınız. Bu yönü ile eseri, her kültür seviyesindeki insan için bir el altı kitabı olarak takdim ettiğimizde; iddialı konuşmuş olmayız.

Yazar, insan gerçeğine evrensel boyutta yaklaşarak; sevgi, hoşgörü, bağışlama, insanların sıkıntısı ve eziyetlerine şikayetsiz katlanabilme esprisi üzerinde durmuş, insana bakışımıza tevhide bir anlayış getirmiştir.

Eserde, toplumun tümünü ilgilendiren, sosyal barışı sağlayacak erdemler vurgulanmıştır. Bu yönü ile de eser, fevkalade arınmış ve sade ifadelerle, insani ve realist düşüncelere sahiptir. Sözler, ilk bakışta kolayca anlaşılabilmeyle beraber, okuyucunun anlayış ve idrakine göre derinleşen engin anlam boyutları taşır.

İlim, düşünce ve fikir adamları sadece buldukları toplumun değil, insanlığın müşterek beynidirler. Onlar; sözleri, düşünce ve davranışlarıyla çağının ve çağ ötesinin ışığı ve rehberi olmuşlardır.

Hayatı çeşitli yönleri ile yorumlarken; bütün bu acılara, dertlere, yalnızlığa, vefasızlığa rağmen yaşamının güzel olduğunu, gülümseyecek bir şeylerin bulunabileceğini, karamsar olmaya gerek duyulmayacağını vurguluyor. Sürekli aydınlık bir ufuk çizip, ümit aşılama gayretini fark ediyorsunuz.

Genellikle eserler, sanatçıların iç dünyalarını ele verecek ipuçları ile doludurlar. Satır aralarında, çizgilerinde ve mısraların arka planında, bir ekranda izler gibi duyguya

kapılırsınız. Biz de okudukça insan sevgisi ve hoşgörüye dair yoğun mesajlarla karşılaşırken; geniş ufkuна rağmen üslubu gibi sade bir insanı, onun sevgi dolu yüreğini, zengin ve temiz bir düşünce dünyasını da görmüş olduk. Hayatın bunca acımasızlığına rağmen gülümseyebilen, ayakları yerde, ancak duygusallığı da yoğun olarak yaşayan yazar, akıl ve gönül uyumu sergiliyor.

Sayın Ahmet Ulukaya beyefendiyi yakalamış olduğu farklı çizgiden dolayı kutluyoruz.

Haksızlıklar, zulümler karşısında sessiz ve tepkisiz kalan insan;
onuru ile birlikte, hak ve hürriyetini de yitirir.

Onurunu çiğneyip, hak ve hürriyetini elinden aldılarsa; niçin susuyor
ve eğiliyorsun?

Korumak istediğin şey nedir?

Yeri ve zamanı gelince, "hayır" diyebilmenin görev olduğunu, sana
öğreten olmadı mı?

Hayır demenin onurunu taşımak, bir takım acılara, sıkıntılara
katlanmaya değmez mi?

İnsanca yaşamanın, bir de bedelinin olabileceğinin farkında değil
misin?

Bu bedeli sen ödemeyeceksen kim ödeyecek?!

Menfaatine düşkün olan hürriyetinden,
hürriyetine düşkün olan menfaatinden,
ödün vermek durumunda kalabilir.

İnsanlığın adı konmamış evrensel dili *insanca*;
gözlerin, gönüllerin, sanatın konuştuğu dil...

İnsanlığın en geniş, en yoğun ilgi alanı insan,
Allah'ın muhatabı insan, dinin muhatabı insan
insanın muhatabı yine insan...

İnsanca sözcüğü, “insanlığın ortak değerlerinin simgesidir” şeklinde algılanır. Bu anlayış insanı yansıtmaz. Çok yönlü olan insanın tek boyutudur. Biz insana yakıştırmazsak da olumlu davranışlarının yanı sıra, olumsuz duygu, düşünce ve davranışları da insancadır. Zıtların sentezidir insan!...

Şartlanmaların kıskacında yaşayan insan,
farklı düşünce ve davranışlara karşı tahammüllü ve hoşgörülü
olamaz.

Onun için bir tek doğru vardır; kendi bildiği...

Sağ kulağın sol elle gösterilmesine tahammüllüyüz, sağ kulağın sağ
elle gösterilmesini benimsemiyoruz.

Atalarımızdan bize intikal eden adetlerin, iyisi iyi, kötüsü kötüdür.
Körü körüne âdetperestlik yapmanın bize kazandıracığı bir şey
yoktur.

İnsanlara iyilik yapmak için ırk, renk, mezhep, meşrep, meslek, teşkilat, tarikat... yoklaması yapma. Her insan iyilik yapılmaya layıktır. Kime, nerede, nasıl iyilik yapılacağını bil.

Dünya senin gibi inanan ve yaşayanlar için var edilmedi. Sevmediğin, sevemediğin, fikrine iştirak edemediğin insanların da, bu topraklarda yaşama hakkına sahip olduğunu bil. Yanlış duygulara kapılarak, kendini sıkıntıya sokma.

Kuşlara yem verir gibi insanlara iyilik yap, karşılık beklemeden.

Dost ve arkadaş seni iyi günlerinde destekleyen değil; kötü günlerinde terk etmeyendir.

Yarını yaşama şansımız olmayabilir; ama yarınları da düşünmek zorundayız.

İnsanların olumsuz davranışlarını sayıp dökerek kendi hatalarımızı mazur ve meşru görmek veya göstermek gibi bir hileye başvurmayalım.

Arifler, belâ çiçeklerinden bal yapabilen insanlardır.

Bilgin olmak, zengin olmaktan zordur.

Bilgin faziletli; zengin güçlüdür.

İnsanların yapısı, tüm zıtların sentezi.
İnsan ki, insanlığın bilinmezi.

İnsanda yanılmazlık sıfatı yoktur. İnsan yanılır, hata yapar.

İnsanlar ne sandığın kadar iyi, ne yaka silktiğin kadar kötüdür.

Eski yaraları didikleyip kanatmanın, yenilere faydası olmayacaktır. Akliselime uyup, yeniden yapılanmaya gidilmeli; hiç değilse, gelecek kuşaklar kurtarılmalıdır.

Olduğu gibi olmak veya olamamak, sorun ve sıkıntı burada. Olduğu gibi olamayan insan, kendisi ve çevresiyle kavgalı; çevre gerçek kimliğiyle kabullenemediği insanın hırçınlığından rahatsız.

Kuvvet bilekte değil, yürektedir. Yüreğinde kuvvet olmayan, bileğindeki kuvvetle iş göremez.

Fikir üretebilmenin ilk adımı, düşünebilmektir.

Küçük uğraşlar, büyük başarı getirmez.

Hayata geçirilmeyen fikirler, işlenilmeyen madenlere benzer.

Dinin ve bilimin ışığında, insan yeniden tanımlanmalı.

Aklın üretkenliğine ihtiyaç olduğu gibi, kalbin de sükûnete ihtiyacı vardır. İnsan ne sade kafadır, ne sade gönül...

Kimseyi hor görme; aynı hamur, aynı çamurdanız.

Başarı; tesadüflerden ziyade azim, sabır ve gayretin ürünüdür.
Yalnız, gayret her zaman başarı getirmeyebilir.

Başarısını hazmedemediğin insanları çekiştirmek, sana fayda getirmez. İçindeki haset ateşini söndürebilirsen rahat edersin.

Başarıya ulaşmak için, kendine güvenmen yeterli değildir. Ama mutlaka gereklidir.

Bugünkü yenilgin, umut ve cesaretini kırmasın. Yarın, çok büyük başarılarla damganı vurabilirsin.

Çözüm kavuşturamayacağın meseleler üzerinde nefes tüketme. Bir işe başlamadan önce, iyi düşün. Başaramayacağın işlerin peşinde koşma. Çalışmaktan gaye; yorulmak değil, başarıya ulaşmaktır.

Küçük de olsa başarılar, insana moral ve cesaret verir.

Toplum, kendi ürettiği değerlerin peşinden sürüklenip gidiyor.

Gurur; gözü kör, kulağı sağır eder.

Kokumuz iyi, tadımız yok.

Övünmen gerekiyorsa; yaptıklarınla, çalışıp kazandığınla övün.
Soya-sopa, kütüğe yaslanma. Hepimiz aynı ağacın dikeniyiz,
gülüyoruz.

Atalarımızı övmekle görevimizi yapmış sayılmayız. Bizden
sonrakilerin de bizimle övünebileceği bir şeyler yapabilmeliyiz.

Övülenler övüldüğü kadar mükemmel, yerilenler yerildiği kadar kötü
olmayabilir. Övgü ve yergiyi kimlerin ne maksatla yaptığı önemlidir.

Uygun bir zamanda, oturuversek sessiz, sakin bir köşeye.

Kendimizi sorgulasak kaçamaksız.

Kendimi ne kadar tanıyorum? Ben kimim? Niçin yaşıyorum?
Dünyaya gelirken, fikrimi soran olmadı. "Kimin oğlu, kimin kızı
olursun?" demediler.

Gidenlerin de fikri sorulmuyor. Biri var getirip götüreren...

İnanıyor muyum?

İnancım, davranışlarıma ne kadar yansıyor? Kendime, aileme,
çevreme, topluma ve Allah'a karşı görevlerimi yapıyor muyum,
yapabiliyor muyum? Nasıl bir Allah'a inanıyorum? Allah inancım
isabetli, sıhhatli mi? İnancımı teyit eden otorite din mi, ilim mi, felsefe
mi?...

Sevgilerim, kinlerim, duygu ve düşüncelerim hangi kaynaktan
besleniyor? Fikir babalarım kimler? Sevdiğim insanlar, benden ne
alıyor, karşılığında ne veriyor bana? Dost ve arkadaşlarıma ne kadar
samimi ve dürüst davranıyorum? Şartlanmalara gerekçe nedir?
Davranışlarımla belirleyen sosyal normlar benimsediğim fikirler beni
nereye götürüyor? Sığındığım adresler, giyindiğim formalar
ihtiyaçtan mı doğuyor? Yoksa; bir özentisi mi, birileri mi yönlendiriyor
beni? İradenin fiiller üzerindeki etkinliği nedir? Toplum içerisinde, ne
kadar kendim olabiliyorum? Toplumla kavgalıysam, neden?

Sevdiklerimi niçin seviyorum? Mttereklerim nelerdir?
Sevmediklerimi niçin sevmiyorum? Sevmediklerimin de, yaşama
hakkına sahip olduklarını zmsedebildim mi? Kendimce ve
gönlümce yaptıklarım nedir, yapamadıklarım nelerdir? Niçin, neden
maskeliyim? Neden kendim olmuyor, olamıyorum? Kendim
olmaktan anladığım nedir?

Neme lazımcılık; korkakların Őemsiyesidir.

Kendimiz için yaptığımız ilerin zerine: "Allah rızası içindir" etiketini
koymayalım.

Şöhretli insanların arasında devler olduğu gibi, cüceler de vardır.
Şöhret ve şöhretli insanların çevresindekiler, yazılıp çizilenler, bizi
yanıltmasın.

Yiğitlik, mertlik her insanda bulunsaydı; bu kadar kıymetli olmazdı.

Yakînen tanımadığın insanlar hakkında, ileri geri konuşma.

Düşünen insanlar, ürettiği fikri ortaya koyuncaya kadar, doğum sancısına benzer bir acı duyar benliğinde.

Düşünür; düşünce denizinin derinliklerindeki hazineleri çıkarıp, insanlığın istifadesine sunabilen yetenekli kişidir.

Düşünceler, duygular, ölçüler zamanla değişebilir. Yarışa başladığın kulvarda devam edemeyebilirsin. Önyargılı olma. Yarınlar ne getirir, ne götürür? Bilinmez...

İnsanlık iyi niyet ve samimiyetle istese de tek tip düşünce modeline ulaşamayacaktır.

İnsanlar var olduğu sürece farklı ve renkli düşünce ile yoluna devam edecektir.

Düşünme sanatını bilmeyen insan, fikir yoksulluğundan kurtulamaz.
Düşünme sanatını bilmiyorsan, fikir yoksulluğuna katlanacaksın.

Okumak zahmetine katlanmayan, düşünme zevkine erişemez.

Seni sevenle, senin şahsında menfaatini seven insanları, birbirinden ayırt edebilmelisin.

Kaybetmek korkusu, kaybedilmesinden korkulan değeri, daha sevimli hale getirir.

Çalışmak, başkasına el açmaktan daha zor değildir.

Bizim için önemli olan, başkalarının bizim için ne düşündüğü değil;
bizim ne yapmamız gerektiğidir.

Biz görmek istemesek de, kötü diye tanımladığımız insanların da, bir
iyi tarafı mutlaka vardır.

Yeri ve zamanı gelince verebilen insan, malının sahibi; veremeyen
insan, bekçisidir.

Halk; gücünün bilincinde olmayan, uyuyan devdir.

Bugünkü karmaşaya bakıp, yarınlar için ümidini yitirme. Şu ihtiyar dünya, bugüne dek ne devletler, ne krallar, ne sultanlar gördü, nice yıldızlar parladı ve söndü.

Biz, sizden daha akıllı, kültürlü ve görgülü değiliz. Size akıl vermek, yönlendirmek gibi bir niyetimiz de yok. Maksudumuz; duygu ve düşüncelerimizi sizlerle paylaşabilmektir.

Haklıdan yana ağırlığını koymuyorsan; haksızlıktan şikayet etmeye hakkın yok.

Düşmanlarının bilmesini istemediğin işlerini, dostlarına da bildirme.

Hapishaneleri çoğaltmakla, suçluların sayısı azalmaz.
İnsanları suç işlemeye iten maddî ve manevî sorunlar
çözömlenmelidir.

Gençlikte iftihar vesilesi yaptığın işlerden, yaşlılıkta üzüntü ve pişmanlık duyabilirsin.

Geriye dönüp baktığında, başını önüne eğmek durumunda kalmıyorsan ne mutlu.

Gençlik; isteklerin yoğun, imkânların dar olduğu dönemdir.

Güçlü, her zaman haklı değildir.

Önyargılı olursan, özür dilemek durumunda kalabilirsin.

Etki alanı değişik de olsa, tanıtımı yapılan her fikir taraftar bulur.

Yüzün güleç, dilin tatlı, sofran açık olursa, arkadaşın çok olur.

Temelde birlikteliğin olan insanları, teferruat için incitme, yaralama.

Kötüye "kötü" demekle vazifeni yapmış sayılmazsın. İyinin, güzelin ve doğrunun yanında yer almalısın.

Dilek ve temennilerle bir yere varılmaz. Düşünceler, hayata geçirildiği zaman bir anlam ifade eder.

Kolay kazanan, kolay kaybeder.

Hizmet kılıfı altında, kutsal değerleri istismar etmeyelim.

Çamura düşmüş birini gördüğünde ayıplama, sen de düşebilirsin.
Gücün yetiyorsa, elini tutup ayağa kaldırmaya bak. İnsana yakışan
budur.

Suçtu kimse kabul etmez. Malum, herkes kendi açısından haklıdır.
Peki, haksız olan kim? Kendi açısından haklı olan.

Gururumuz adına yapmadığımız, yapamadığımız işleri, din hanesine
yazmayalım.

İnsanlığın bugünkü başarısı, başımızı döndürmesin. İnsanlık daha büyük başarılarla gebedir.

Hayatın, insanların beklentilerine yanıtı, her zaman olumlu olmadığı gibi, her zaman olumsuz da değildir.

Şöhret ve parayı taşımak, yoksulluğu taşımaktan zordur.

Yaşama sanatını bilmeyen pek çok insan, kendi ürettiği sorunların içerisinde boğulup gider.

İçinde bulunduğun zamanı en iyi, en güzel ve en faydalı işlerle değerlendir. Zamanın israfı, israfların en büyüğüdür. Geçen zamanı ve tükettiğin enerjiyi tekrar bulman, asla mümkün değildir.

Başardı denecekse ardından, hüzün, gözyaşı ve yorgunluğun hesabı yapılmaz.

Düşünceleri menfaatine indeksli insana; özgür insan diyemediğim gibi, aydın insan da diyemeyeceğim.

Okudukların önyargılı olmaktan kurtulmana yetmiyorsa; oku, daha çok oku. Beynindeki prangalar çözülür bir gün.

Hangi koltuğa oturursa otursun, cüce yine cücedir.

Amacı olmayan insan, havalandırılmayan odaya benzer.

Yol uzundur, yürümek istiyorsan yükün hafif olsun.

Amacına ulaşacağına kendini iyice inandırmadan yola çıkma.
Çıktınsa; yürü, mutlaka yürü. Olumsuzluklar cesaretini kırmasın.

Sana üzüntü veren olayları, sık sık kurcalarsan; kafan karışır, gönlün bulanır.

Dostlarla dost görünenleri birbirinden ayırt edebilseydik; üzüntü ve acılarımız yoğun olmazdı.

Çevrendeki insanları, dost ve düşman ilan etmek için acele etme, temkinli davran.

Yeniliğe karşı çıkan, yenik düşer.

Gaye; "şucu-bucu" olmak değil, adam olmaktır.

Her zaman "evet" demek olmaz, yeri ve zamanı gelince "hayır" demesini de bilmeliyiz. İnsan onuruna yakışan budur.

Hak etmediğini alanlar çoğaldıkça, toplumun huzuru azalır.

Birilerini hak etmediği yere getirmek; o göreve layık olanların hakkını gasp etmektir.

Kendine hak gördüğünü, karşıdakine çok görme.

Birilerini eleştirirken parti, tarikat, teşkilat, cemaat taassubunu işe karıştırma. Gücün yetiyorsa elindeki materyalleri, bilimin süzgecinden geçir.

Birilerini tenkit ederden ölçüyü kaçırma. Kurallara uyma noktasında, kendini mazur, karşıdakini mesul sayma.

Kime kimseye dokunmadan yaşanmaz bu hayat. Birilerine dokunmalı insan dediğin.

Cehalet yüz karasıdır.

Cahil insana, cehaleti düşman olarak yeterlidir.

Kendini oku.

İçindeki yangının ateşini söndürmek için, ehil insanların bilgi ve tecrübesinden istifade etmeye bak. 'Ben, bana yeterim' zihniyeti ile işini zorlaştırma.

Toplumdaki yangını başkalarının söndürmesini bekleme! Gücün nispetinde sen de bir şeyler yapmaya gayret et.

Fitne ve tefrika ateşinin tamamını söndürmeye gücümüz yetmiyorsa, gücümüz yettiği kadarını söndürmeye çalışmak, seyretmekten iyidir.

İyilik yaptığın insanın, sana karşı sürekli minnet duygusu içerisinde olmasını bekleme.

Hak etmediğin övgüler seni büyütmediği gibi, yergiler de küçültmez.

Ahlâk; çok renkli, çok sesli bir kavramdır. Belli bir adresi yoktur. Hiç umulmadık bir yerde, karşımıza ahlâklı ve erdemli insanlar çıkabilir.

İyi niyetini istismar edecek birileri karşına her zaman çıkabilir.
İçindeki acıma duygusu seni, acınacak duruma düşürmesin.

Her insan başka bir dünya. Müşterekler, menfaatler ve sosyal
zorunluluklar bir araya getiriyor insanları.

Her şeyin her an süratle değiştiği şu âlemde insanın değişmesi,
değişken olması gayet tabii ve fitratın gereğidir.

Düşünen ve üreten beyinler için alışılmışı "evet" diyebilmek oldukça güçtür.

Yeniye yeniliğe düşman olma. Bugün senin muhafaza edilmesini arzu ettiğin eskiler de dün yeni idi...

Yenilik adına eskiyi inkâr etmek, karalamak ne kadar yanlışsa, eskinin hatırına değişime ve yeniliğe karşı çıkmak da o kadar yanlıştır. Yenilik ve değişim toplumun değişmeyen yasasıdır. Yaşamak için ayak uydurmak mecburiyetindeyiz. Tabii bizi biz yapan millî ve manevî değerlerimize sahip çıkarak.

Düşünen ve üreten beyinlere, tüm insanlığın minnet borcu var. O insanlara kendi adıma teşekkürler, saygılar.

Düşünceden kaçış, insanlıktan kaçıştır.

Bilmediğinin bilincine varabilen insanlar, yine bilgin olanlardır.

Yazar; duygu, düşünce, fikir, diyalektik ve estetiği halı gibi dokuyup, okuyucuya takdim eder. "Yazdıkları yazarı ne kadar yansıtır?" bilemeyiz. Düşündükleri yazdıklarından ibaret midir? Kafasında, gönlünde olup da yazamadıklarını, yazamadıklarını okuyabilsek...

Düşünmek, düşünebilmek, her insanın hakkıdır; ama bu hakkı kullanabilen insanların sayısı çok azdır.

Düşünce ve davranışları, rahat ve menfaatine kilitlenmiş insanların, topluma verebileceği bir şey yoktur.

Davet ve tebliğde en etkili silâh, samimiyet ve ihlastır. Bilginin gücünü de kimse inkâr edemez.

Mezar taşlarının gölgesinde oturup öğünmekle, bir yere varılmaz. Onların bıraktığı yerden mücadeleye devam. Senden sonrakilerin de seninle iftihar edeceği bir hizmetin olmalı.

İnsan olmak, ucuz ve kolay iş değil.

Yaşamak; yiyip içip, uyumak ve seksüel faaliyetten ibaret değildir.

Yaşamak sevgidir, yaşamak düşüncedir, yaşamak arayıştır,
üretmektir, hizmettir insanlığa...

Yemek için yaşamak düşüncesi, insan onuruna yakışmaz.

Bugünkü davranış ve alışkanlıkların, yarın pişmanlık getirmesin.

Aldığını azımsar, zaman zaman sızlanır, şikayet eder, hatta işi isyana kadar götürürsün. Aldığına karşı verdiği, verebildiğini azımsadığın bundan utanç ve mahcubiyet duyduğun, gerçekten sızlandığın oldu mu?

Menfaatine alet edemediğin insanlara kızma ve lütfen çamur atma!

Hırs ve ihtiras, nasibin olmayanı elde etmeye yetmez. Gerginliğini ve sıkıntısını artırır.

Düşünen ve üreten beyinler, bulgularını ifade edecek ortamı bulamıyorlarsa, şu geniş dünyada zindan hayatı yaşarlar.

Fikire, fikirle karşı çıkacak gücü kendinde bulamayan, hiddet ve şiddete müracaat eder.

“En güzel renkler sarı kırmızıdır” diyorsan, bu söz dayatmadır.
"Benim sevdiğim renkler sarı kırmızıdır" dersen, "bu gönül işidir", der saygı duyarım.

Şöhret ve menfaat düşüncesiyle yapılan işleri, ulvî kılıflar içerisinde
takdim etme.

Gaye ile vasıtayı birbirinden ayırt edemiyorsan, başarıya
ulaşamazsın.

İnsanlığın ortak değerleri üstüne, kendi etiketimizi yapıştırmayalım.

Ölüme yenik düşmeyecek yiğit, henüz doğmadı.

Ömründe bir kez yaşarsın baharı, kıymetini bil.

Hayata mağlup olmayanlar, ölüme mağlup olurlar.

Gün olur üzüme hakkını da elinden alırlar;
Üzülemezsin, ağlayamazsın
Doya doya...

Yalanın en kötüsü, kişinin kendine yalan söylemesi, kendini
aldatmasıdır.

Sorumsuz insan yoktur, sorumluluğunu bilmeyen insan vardır.

Düşünen beyinler, kanayan yaraya benzer.

İnsanlığa ışık tutan, ölümsüz eserlere imza atan büyük insanlara baktığımızda, bunların pek çoğunun müzmin muzdaripler ve yalnızlar olduğunu görürüz. Acının, ıstırabın kucağında büyümüşdür onlar.

Zorluklar karşısında azmini, inancını yitirme. Yarınki kazancın bugünkü kaybından fazla olabilir.

Dost arama sevdasına kaptırma kendini, o yola gidenlerin çoğu boş döndü. Kimi şiirler yazdı yalnızlık üstüne, kimi şarkılar besteledi hüzün kokulu... Kimi de acısını içine gömdü sessizce...

Hayatındaki iniş çıkışlar, eş, dost ve arkadaşlarının gerçek yüzünü görmene yardımcı olur.

Sevdiklerin, arkadaşların beklenmedik bir anda seni terk ederlerse sakın şaşırma, gereğinden fazla da üzülme, olağandır. Biz çok gördük.

Sevgi, sevgiyi doğurur.

Sevginin savunulmaya ihtiyacı yoktur. Yönü ve objesi değişik de olsa her gönülde sevgi tohumu vardır. Fıtratın, gönüllerde gizlediği tabî bir duygudur. Objeler, mevcut olan duyguyu kuvveden fiile çıkarır.

Sevmek, insanın fıtrî ihtiyaçlarından biridir. Bu ihtiyacı gidermek için yapılan hatalı obje seçimleri, sorun ve sıkıntıları daha da artırır.

Sevdiğime pişman değilim. Yaşadıkça seveceğim seni, sen her zaman güzelsin.

Güzel, benim sevdiğimden ibaret değildir. Başkalarının da sevdiği güzeldir.

Sevdiğime düşmanlık edenle, dostluk yapamam.

İnsanı hayata bağlayan anıları değil; umutlarıdır.

Yarınlardan umutlu olmak, en azından içinde bulunduğun kötü durumun ağırlığını hafifletir.

Önünde umutlar, arkanda anılar ve sırtında ağırca bir yük. Yürü "insanım" yürü! Daha iyiye daha güzele doğru...

Doğmuş olmak, yaşamak için yeterli neden değildir. Niçin yaşadığını bilmeyen insan, denize düşmüş tahta parçasına benzer. Gideceği yönü, belirleyemez. Şaşkın, sıkıntılı ve çaresizdir.

Doğduğu için yaşamak yerine, sevdiği için yaşamak, şuurunu benliğimizde oluşturabilirsek olumsuzlukların üstesinden gelme şansımız artar.

Mademki yaşıyorum, nöbet ve hizmet sırası bendedir. İnanıldığım davaya nasıl hizmet edebilirim? Gücüm neye yeter? Bu suali lütfen kendimize soralım.

İnanç, iyilik, güzellik, doğruluk, çalışkanlık, sadakat gibi yüksek değerleri partinin, tarikatın, cemaatin ve şahsın adına ipotek altına almaya kalkma! Bunlar insanlığın müşterek malıdır.

Önce insanları incitmemeye çalış, incinmemeyi de başarabilirsen, ne mutlu, eli öpülecek insansın.

Hayat güçlüklerle, sıkıntılarla doludur. Gücün yetiyorsa, çevrendeki insanlara moral ve cesaret vermeye bak.

Aklında üretkenlik, duygularında hassasiyet, düşüncelerinde derinlik,
bulgularını takdim etmede ifade zenginliği yoksa yazacağım diye
yorulma!

Yalnızlık; büyük çoğunluğun sızlandığı, yakındığı bir olgu. İradesi
zayıf insanları alkol, uyuşturucu, isyan, inkâr ve intihara kadar
sürüklerken, güçlü insanları eğiten, pişiren, olgunlaştıran büyük bir
mürşittir.

Şu suali kendimize lütfen soralım; "Varlığım insanlara ne
kazandırıyor? Ölümüm ne kaybettirir?"

Kötü olan para değil, paranın putlaştırılmasıdır.

Para her ayıbı örtmez.

Zenginlik, mutluluğun garantisi değildir.

İslâmı yaşama noktasında zafiyeti olan insan, tebliğde başarılı
olamaz.

Tebliğ, dayatma değildir.

Görev ve hizmet yapabilmek için, iyi niyetli olmak kâfi değil, göreve
ehil olmak önemli.

İnsanın kendini küçümsemesi, hafife alması ne kadar yanlışsa, kendini gereğinden fazla gözünde büyütmesi de o kadar hatalıdır.

İnsanın bir şeyler başarmış olması, her isteğine ulaşacağı, her tuttuğunu koparacağı anlamına gelmez.

Kendini gözünde büyütme! Doğarken acz içerisinde, ölürken acz içerisinde... Bu iki acz kutbu arasında, akıp giden bir ömrün sahibisin.

Ne göğe çıkar kendini, ne yere batır. Dengeli düşünüp, düzenli yaşamaya bak hayatı.

Kendine fazla paha biçmezsen rahat yaşarsın.

Kendisi ile barışık olmayan insan, başkası ile uyum içinde yaşayamaz.

Kendisiyle barışabilen insan görecektir ki ne kendisinin varlığı lüzumsuz, ne de zannettiği gibi insanlar kendisine ilgisizdir.

Denizden alınan bir bardak su; denizin tadını, tuzunu, kokusunu taşır. "Denizdenim" diyebilir. Ama "Denizim" deme hakkına sahip değildir.

Hakikati aynı olmasına rağmen; suya "kar" diyemediğimiz gibi, kara da "su" diyemeyiz.

Renkten renge bürünür. Her yerden o görünür.

Tevbe etmek için yarını bekleme, geç kalmış olabilirsiniz.

Tevbe, terakki kapısının anahtarıdır.

İnsanların, kötü diyebileceğimiz alışkanlıklarını terk etmelerine yardımcı olman, iyiliklerin en iyisidir.

Mânen aç olan insan, madde ile doyum ve mutluluğa ulaşamaz.

İstekleri çok olanın, huzuru az olur.

Aç insan, ekmeği düşünmekle doymaz. Hasta ilaçları kullanmadan iyileşmez. Çilesi çekilmeden de ahlâkî olgunluğa ulaşamaz.

Herhangi bir nedenle kendisine kırıldığıın, darıldığıın insanların iyi yönlerini görmezlikten gelmeyesin.

İnsanları eleştirirken ölçülü ol. Aynı hatayı işleyebileceğini göz ardı etme.

Kendi hatalarını görebilen insan, halkın ayıplarıyla uğraşmak zorunda kalmaz.

Güçlü olmadığın müddetçe, güçlü ile iyi geçinmek
mecburiyetindesin.

Ezilmemek için, güçlü olmak mecburiyetindeyiz.

Süratle gelişen, değişen teknolojinin seyrine ayak uyduramayan
milletler ezilir. Bağımsızlığını sürdüremez.

Uyulması istenilen sosyal normlar belirlenirken insanın fitri yapısı göz ardı edilmemeli. İnsan davranışlarını birinci derecede etkileyen faktör kişinin tabii ihtiyaçlarıdır.

İnsanlığın müşterek değerleri olmasına rağmen; her toplum, kendi kültürüne göre iyi insan modelini değişik tanımlar. Zamanla, aynı toplumun değer yargıları da değişebilir.

Sosyal normlara uyumlu görünen insana, "iyidir" deriz. Peki, sosyal normlarımız iyi midir? İyi-kötü tanımı yapılırken, ölçü nedir? Normları şekillendiren unsurlar nelerdir?

Para kazanmayı bildiğin gibi, harcamayı da bilmiyorsan, sorun ve sıkıntıdan yakını kurtaramazsın.

Gelirin ihtiyaç ve isteklerini karşılamıyorsa, sıkıntın ve stresin artacaktır. İsteklerini, gelirine göre ayarlayabilirsen, rahat yaşarsın.

İsteklerini azaltırsan sağa sola eğilmek ihtiyacını duymaz, daha hür, daha mutlu yaşarsın.

Yarın için ümitvar olmak güzel, fazla hayalperest ve romantik olmamak şartıyla.

Bugün yoksul olman, yarın da yoksul olacağın anlamına gelmez.

Yarına fazla bel bağlama. Yaşadığın anı değerlendir.

Aç insana önce ekmek, sonra ahlâk dersi verelim.

Karşılığını bekleyerek yaptığın iyilik, borç para vermeye benzer.

İnsanlar, aşksız yaşayabilir. Ekmeksiz yaşayamaz. Realiteyi, romantizmle öğretemeyiz.

Geçmişi iyi okuyamayan milletler, geleceği inşa ederken çok hata yapar.

Okuyan, düşünen ve geçmişi sorgulayabilen bir nesil yetiştiremiyorsak, geleceğimizin aydınlık olmasını beklemeyiz.

Düşünemeyen, üretemeyen zihniyet, mevcudun korunmasını isteyecektir. Yapabileceği bir şey yoktur. Ona göre; aynı çemberin içerisinde dönmek de yürümektir.

Keşfedilemeyen büyük insanlar; içinde yaşadığı toplumun değil,
insanlığın kaybıdır.

Onları, yüzyıllar boyu yaşatan altınları değil, erdemleridir.

Bilginler, zenginlerden çok yaşar.

Bağnazlık, cehaletin çocuğudur.

Yerinde ve zamanında olursa, öfke ve tepki de yakışır insana.

Gelecekse kendiliğinden gelsin, şöhreti gaye edinme.

Adetler, aklın önüne geçmemeli; değişen hayat şartlarına göre,
yeniden şekillendirilmeli.

Adet ve bidatları, din diye dayatmak, dini kendi misyonundan
uzaklaştırır. İnsanları, dine karşı tavır almaya tahrik eder.

Örf ve adetlere, dinî görüntü verilirse; dinin, toplumdaki saygınlığı
azalır.

İsyan ve itiraz, kaza ve kaderi değiştirmez; sıkıntı ve huzursuzluğunu artırır.

Araban olmadığın için üzülüyorsun da; ayakların olduğun için neden şkretmiyorsun?

Sıhhatin, servetin, şöhretin seni şımartmasın. Hiç beklemediğin bir anda hepsini yitirebilirsin.

Güzel yüzler, güzel sözlerden önce cazibesini yitirir.

Güzel sözler, pahalı taşlar gibidir. Alıcısı az, ömrü uzundur.

Güzel sözler, kalbe sükûnet verir. İnsanı rahatlatır.

Kuraklığa bakıp, karamsar olma; umudunu kesme yarınlardan,
sevenlerin nesli tükenmedi, tükenmez...

Çıkart siyah gözlüklerini gözünden. Bırak karamsarlık edebiyatını,
içlerini karartma insanların. Morallerini yükselt, cesaretlerini
kuvvetlendir, umutlarını yenile, ayağa kaldır düşenleri ve sevgi
tohumları at gönüllerine.

Karamsarlığın, insanlarla olan iletişim eksikliğinden kaynaklanıyor
olabilir. Biraz hoşgörü, biraz sevgi ve biraz gayretle içine düştüğün
sıkıntıdan kurtulabilirsin.

Akıllı insan olmak, iyi insan olmak için yeterli değildir, ama gereklidir.

Büyük adam olma özlemini duyan çok insan olmasına rağmen,
büyük adam olabilen insanların sayısı çok azdır.

İnsanların iyi veya kötü oluşunda en büyük pay sahibi, kişinin kendisidir; ama kendisini yetiştiren anne, baba, eğitim-öğretim kurumları, içinde yaşadığı çevre ve toplumu yönetenlerin etkilerini de göz ardı edemeyiz.

Hayal bir bakıma kendinden kaçıtır. Umut, yaşama gücünü ve direncini artırırken, hayaller yarınlarımızı karartabilir.

İyi tahlil edebilirsen, sana üzüntü veren olayların ferahlatıcı bir yönünü bulabilirsin.

Hayat, ne çok tatlı, ne çok acıdır; başarıların zevki ve sevinci, olumsuzlukların üzüntü ve acısı arasında akıp gider...

İnsanlara çok güvenmekle hiç güvenmemek arasında fark yoktur.
Aşırı güven de, güvensizlik de arzu edilmeyen sonuçlar doğurabilir.

Ne çok güven çevrene, ne de güvensiz ol. İkisinin arasını bulmaktır,
tek çıkar yol.

İyimserliğin de kötümserliğin de bir hududu vardır. O çizgiyi aşınca,
ikisi de özürlü doğum yapabilir.

Kendin olabilmenin ilk koşulu, kendince ve gönlünce
düşünebilmektir.

Kendi kendini yönetebilme bir sanattır ve bu sanatı bilen insanların
sayısı azdır.

Kişiliğini geliştiremeyen insan, kendini yönetme hakkını gereğince
kullanamaz. Kendine güveni olmaz.

Fikir zenginliğini gönül zenginliği ile besleyebilen düşünürler,
insanlığa ölümsüz eserler armağan etme şansını
yakalayabilmişlerdir.

Düşünce ve fikir adamlarına saygı göstermeyen toplumlar, fikir ve
düşünce yoksulluğundan kurtulamazlar.

Düşünmek, düşünebilmek, okumanın bir başka şeklidir.

Çok yönlü okumayan insan, kişiliğini geliştiremez. Küçücük bir dünyaya hapseder kendini.

Kimliğini ve kişiliğini geliştiremeyen insan, hayata ve olaylara sürekli başkalarının gözü ile bakmak ihtiyacını duyar. Hüküm veremez. Kendine güveni yoktur. Tutarsızdır.

“Ben” diyebilen kişi; hayata, olaylara kendi penceresinden bakabilen; davranışlarını inancına, düşünce ve duygularına göre düzenleyebilen güçlü insandır.

Ölüm için telaşlanma; ne erken gelir, ne geç kalır.

Ölüm korkusu, yaşama isteğini tahrik eder.

Yaşamak yürek ister. Ölümü istemek, korkakların işidir.

İyilik yapmakla, yılanın fitratını değiştiremezsin.

İyi olmadığı halde iyi gibi görünebilen insanların kötülüğünden korunmak, kötülerin kötülüğünden korunmaktan daha güçtür.

İyi insan olmakla, insanların zulmünden kurtulamazsın.

Ücret karşılığı yaptığın işleri, hizmet diye takdim etme. Senin niyetin hizmet değil ücretti ve karşılığını alıyorsun.

Menfaat düşüncesine giydirdiğimiz maske, maksadımızı gizleyemez.

İstismarın beşerî olanı ile dinî ve manevî olanı arasında fark yoktur. Neticede istismar edilen, sömürülen insandır. Hangi elbise altında ne adına olursa olsun, istismarın her çeşidine karşı aynı şekilde duyarlı olunmalıdır.

İcaplarını yerine getiremeyeceğın görevi üstlenme. Bu hareketinle,
göreve ehil insanların gelmesine yardım etmiş olursun.

Ulaşamayacağın yere elini uzatma! Kollarını kanat sanmakla
uçamazsın!...

Hizmet için ortaya çıkan, insanların eziyetlerine katlanacak kadar
kuvvetli olmalı.

Şartlanmalar, önyargılar ve egomuz adına; insanları itiyor, insanları hırpalıyoruz. Toplumun genel kurallarına uyan insanları, incitme hakkına sahip değiliz. Karşılıklı sevgi, saygı ve hoşgörü insanca yaşamamanın gereğidir.

Şartlanmalarımızın kısılcısından kendimizi kurtarabilirsek; bizim gibi düşünmeyen insanların da kötü olmadığını bilincine varırız. Bizi, birbirimize düşüren unsurların başında, şartlanmalarımız gelir.

Kendinde, başkalarını eleştirme ve tenkit etme hakkını bulanlar, başkalarının da kendilerini eleştirme ve tenkit etme hakkına sahip olduklarını bilmelidirler.

Ne adına olursa olsun, hür düşüncenin önünü açmıyor,
açamıyorsak; büyük adam yetiştirme şansını kaybeder, taklitçilikten
kurtulamayız.

Çevrenin denetimi altında olduğunu bilen insan, duygu ve
düşüncelerini olduğu gibi dışa yansıtamaz. Söz ve davranışlarını,
tamamen de dış etkenlere göre kayıt altına alamaz; ikilem
içerisindedir. Gerçek kimliği, davranışlarının altında gizlidir.

Serbest düşünce; kültürü besleyen, çok zengin kaynak. İnsanların
hayata ve olaylara kendi penceresinden bakıp, duygu, düşünce, fikir
ve kanaatlerini ifade edebilecek olgunluğa ulaşmasının göstergesi,
idraklere giydirilen formaların yırtılışı, şuurun sesi, tefekkür burcuna
doğru yürüyüş ve insanın insan olduğunun bilincine varması...

İnsan olmanın zevkine varmak istiyorsan, oku ve düşün!

İnsan olmanın zevkine varmak istiyorsan, oku ve düşün!

Okudum diyebilmek için okumak, kibrini; öğrenmek için okumak,
bilgini arttırır.

Okumak, tefekkür kapısının anahtarıdır.

Şartlanmalarımız adına, insanlara kendi hayatını yaşama hak ve hürriyetini tanımıyoruz.

Kişisel değerlerden yoksun olan insan; şartlanmalarına sığınarak, kendini beğenmeye ve çevresine kabul ettirmeye çalışıyor.

Çeşitli gerekçelerin arkasına sığınarak, olduğu gibi görünmek fırsat ve imkanını tanımadığımız insanların, iki yüzlülüğünden şikayet etme hakkına sahip değiliz.

Dost ve arkadaşlarına karşı davranışların ölçülü olsun. İtidali elden bırakma!

Arkadaşını seviyorsan, her hareketini tasdik ederek ona kötülük yapma.

Kendinden güçlüyü eleştirirken hasetten, güçsüzü eleştirirken gururdan sakın. Bu tenkitleri sana, hasedin ve gururun yaptırmış olmasın.

Fikrin sorulmadığı halde küçümseyici ve aşağılayıcı ifadeler kullandığın, insan ve insanlar hakkındaki davranışların, dostluk ve arkadaşlık ölçülerine uygun değildir. Hataları varsa ki olabilir; uygun bir dille yeri ve zamanı gelince kendilerini uyarman gerekir.

İnsanlar hakkında bir şeyler söylemek gerekiyorsa iyilerin iyiliğinden söz et. Dinleyene de faydası vardır, söyleyene de. İnsana moral ve huzur verir. İçimizdeki iyilik yapma eğilimini kuvvetlendirir.

Hatasız insan yoktur. Hatada ısrar etmek, sorun ve sıkıntı getirir.

Edepli insan, hadiseler karşısında sabır ve sükûnetle hareket edince edepsiz kendini yiğit zanneder.

“Öteki beriki yapıyor, ben de yapayım” mantığıyla yaptığın işten, hayır bekleme. Davranışlarını imkân ve ihtiyaçlarına göre düzenle.

Yeri ve zamanı gelince, kontrol altına alınamayan duygu ve davranışlar, sorun ve sıkıntılarımızı artırır.

Dinlemeyi bilersen, vicdanın seni yanıltmaz.

Bilginin kötüsü olmaz, faydası az ve çok olanı vardır.

Gayesiz olmak, bunalıma davetiye çıkarmaktır.

Kardan, yağmurdan şikâyetçi olanın, susuzluktan şikâyet etmeye hakkı yoktur.

Sabrı az olanın, sızlanması çok olur.

Bugünü değerlendiremeyen insan, yarını da yitirmiş demektir.

Erdemli toplumun oluşmasına yapabileceğin katkıyı küçümseme.
Büyük seller, küçük yağmur tanelerinden oluşur.

Gücümüz oranında toplumsal barışa katkıda bulunmak, insan olarak
hepimizin görevidir.

Kendini küçük gördüğün müddetçe, büyük işler başarıma şansını
yitirirsin.

İnsan; tüm güzelliğine ve cazibesine rağmen, ne her şeydir, ne de hiçbir şey. Akıllı olmanın onurunu taşıyan, bir sanat harikası...

İnsanın olumlu yönüne bakıp onu kutsamak yanlış olduğu kadar; olumsuz tavır ve davranışlarına bakıp, ondan umut kesmek de yanlıştır. İnsan zıtların sentezidir.

İnsanı tanıyabilsek; olumlu, olumsuz davranışları karşısında hayret ve şaşkınlığa düşmezdik.

İnsan kendinin hem dostu, hem düşmanıdır.

Kişinin, en yakın dostu ve arkadaşı, yine kendisidir. Kendine olan güveni ve cesaretidir.

Seni her türlü fenalık yapmaya teşvik ve tahrik eden, en kötü arkadaşın, terbiye edemediğin nefsidir.

Önyargılı olmak; kişileri, gurupları, toplumu olumsuz yönden etkileyen, çok yaygın ve yanlış bir duygudur.

Önyargılı olmak, ilgi ve bilgi alanımızı daraltır.

Sevdiğimiz insanların eksilerini, sevmediğimiz insanların artılarını görmek istemiyoruz. İkisi de yanlış. Aynı insanın, takdir edilecek yönleri olduğu gibi, tenkit edilecek yönleri de bulunabilir.

Soyut kavramlar üzerinde tartışırken hiç kimse, inatçı ve ısrarcı olma hakkına sahip değildir. Kavramlar, toplumdaki topluma, kültürden kültüre değişebileceği gibi; aynı toplum ve kültürün insanları da, farklı algılayıp, değişik yorumlayabilir.

Tüm artı ve eksi değerler, potansiyel olarak her insanda mevcuttur. Yaşadığı lke, aldığı kültür, içinde bulunduğu ortam bu örtülü niteliklerin, kuvveden fiile çıkmasına yardımcı olur.

İyi ve kötüyü belirleyen, fiilden ziyade yorumdur. Aynı fiil bir yerde yadırganırken diğer tarafta tasvip görür

İnsanın, hayat sahnesinde oynadığı rollere baktığımızda; onu, gerçek kimliğine uygun şekilde tanımlamanın kolay olmadığı görülür. Bir taraftan, tüm hizmetlerin odak noktasını işgal edip, en büyük ödüle layık görülürken; diğer taraftan, en büyük kahra uğrayan, ezilen ve itilen yine insan oluyor...

İnsanın gerçek değeri, insan oluşundadır. Diğer sıfatları, bu temel değer üstüne bina edilir.

İyiler ucuza gidiyor. Değerini vermiyoruz.

İnancım uğrunadır, bunca çile çektiğim. Sevgi tohumlarıdır,
gönüllere ektiğim.

Diyelim ki, elinde avucun da bir şey yok, insanlara verebileceğin. Ya
sevgi? Ya hoşgörü?

Ekip dikmeye bak, iyilik tohumlarını. Hangi tohum ekildi de bitmedi?

Sevginin gücünü küçümseyemeyiz.

Yaşamak, sevmekle güzeldir.

Sevgi; tüm iyiliğin, güzelliğin anası, barışın anahtarıdır.

Sevgi, her insanın taşıyabileceği bir yük değildir.

Sevgiler...Sevgiler... Çok kere hüznün ve gözyaşı bırakır arkada...

Sevgi, menfaat düşüncesini, aşabilen bir duygudur.

Uğrunda fedakârlık yapamadığın sevgiyi, yüreğinde taşıma.

Sevgisi ve hüznü olmayan gönül ölüdür.

Sevginin bedeli ağırdır, iyi bilirim. Bu ağır yükü taşımak, sevgisiz yaşamaktan iyidir.

Sevgisiz gönül; içinde insan olmayan eve benzer.

Çevrende, sevgi ve hüzünlerini paylaşabileceğin insanların olması;
yaşama şevkini artırır.

İlgi ve sevgiyi insanın dışındaki varlıkların üzerinde yoğunlaştırmak,
insandan kaçıştır.

Gönlündeki güzeli seven, yanındaki güzelle mutlu olmaz.

Herkesin sevdiği kendine güzeldir.

Olur olmaza gönlünü kaptırma. Sevdiğin adam olsun.

Aşk, bedenî zevklerin üstüne giydirilen elbise değildir.

Sevenler yaşlanır, sevgi tazedir.

Sevgi ve samimiyetten yoksun gönüller, çorak toprağa benzer,
verimsizdir. Ne ekin ekilir, ne ağaç dikilir.

Aklı besleyen bilgi, gönlü besleyen sevgidir.

Sabır ve hoşgörü, insanca yaşamamanın gereğidir.

İnsanların sevgi ve ilgisi, yaz yağmuruna benzer.

Sözlerimiz süslü mü süslü, yanağımız boyalı. Dostluk denen şey
bugün menfaate dayalı.

Sevgiyi, samimiyeti yitirdik; başka bir değer koymadık yerine. Sevgi
ve samimiyetin yerini bir başka değerle doldurmak da olanaksızdır.

Sevgi ve ilgiden yoksun bırakılan insanı, yedirip giydirmekle mutlu
etmek, hiçbir zaman mümkün olmayacaktır.

“İnsanın elinde yozlaşmış her şey” içimin ısınmadığı,
benimseyemediğim bir sözdür. İnsanın tek yönü. İnsan en büyük
sanatkârın, en seçkin eseri. Tabiat insanın anası ve aynası. İnsanın
içinde yaşamadığı bir dünya, harap bir ev, ruhsuz, şuursuz bir
beden. Evren insanla güzel. Yaşamak, insanla sevimli, insanla
anamlı.

Sevgi, saygı duyduğumuz insanlardaki yüce değerlerin tohumu
bizde de mevcuttur. Yetiştirmesini bilirsek; biz de sevilen, sayılan bir
insan olabiliriz.

Ne doğum başlangıçtır bize, ne ölüm son; uzundur bizim öykümüz.

Dostluk ve arkadaşlık, sevgilerin yanı sıra hüzün ve acıları da paylaşabilmektir.

İyi niyetin, sevgin, samimiyetin herkesi memnun etmeye yetmez.
Sen kimseye düşman değilsen de, sana düşman olanlar bulunabilir.

Doyumsuzluk; değişim ve yükselmenin itici gücüdür.

Babamız gök, anamız toprak. Bir büyük sevdanın çocuğuyuz biz...

İnsanların hüznü, insanların acısı beni ilgilendirir, dokunur bana.

"Neme gerek" deyip geçemem; hüzünlenirim hiç değilse!...

Sen oyunu; sevgiden, barıştan yana kullan. Kavga bitmeyecekmiş,
varsın bitmesin...

Allah ve peygamber sevgisinden mahrum yaşıyorsan; zarardasın.
Elindekiler aldatmasın seni.

Hiç ölmeyecek olanı sevmeyi bilersen; ölenlerin acısıyla fazla
sarsılmazsın.

Nebileri, velileri sevmek, manevi sermayedir insana...

Sevginin bir araya getirdiği insanlar; yapıcı üretici, nefretin bir araya getirdiği insanlar yıkıcı olur.

Sevmediğimiz, sevemediğimiz insanlarla diyalog yolunu açabilseydik; paylaşabileceğimiz duygu ve düşüncelerin varlığını idrak edebilirdik.

İnsanlarla arana duvar örme. Zaman yaraları tedavi eder, acıları azaltır.

Din şartlanma, inanç sığınaktır.

İnsanların omuzuna basarak, Tanrıya ulaşamazsın.

Öldürülen tanrı değil, tanrı tasarımlarıdır. Kişi kendi idrakindeki ilahını öldürebilir. Tanrı ölmez.

Sevgi, samimiyet ve merhametten yoksun olan dindarlık, sahibinin sırtına yüküdür.

İnanç, insan için moral ve huzur kaynağıdır.

Maddiyatın var, maneviyatın yoksa; hatırın olsa da, huzurun olmaz.

İnsani değerlerden yeterince nasiplenmediğimiz için; toplum bu kadar gergin ve huzursuz.

Sevdiklerinin, arkadaşlarının, iyiliklerini de, kusurlarını da gözünde büyütme.

Vefasızlığını gördüğümüz insanları, kötü ilan etmek gibi bir niyetimiz yok. Hayatın seyri bu.

Madde medeniyeti tahripkâr, mana medeniyeti teslimiyetçi. Biri akıl, biri gönül... Manayı inkâr yanlış, maddeyi küçümseme hata. Madde ve mananın uyumu, birlikte yaşanması, ferdi ve toplumu daha mutlu yarınlara taşıyacaktır.

Ey mağrur akıl! Dün aç, bugün aç, yarın açsın. İlhamı Rabbaniyeye sen her zaman muhtaçsın.

Aşık yönetilen, akıllı yönetendir.

“Yaşamak” dedikleri, bir kutlu dava, bir büyük mücadele... Dayan dayanabilirsen...

Gülmeyi, gülümsemeyi kendimize çok görmeyelim.

Zorluklar, sıkıntılar altındayken gülümseyebilen insan güçlüdür.

İnsanların mutlu ve huzurlu olmayışlarının tek nedeni; her zaman, kendi yanlış tutum ve davranışları değildir. İnsan, içinde yaşadığı toplumun karmaşasından olumsuz yönde etkilenir. Kişisel yetenek, özel gayret, iyi niyet, samimiyet, maddi olanaklar mutlu olmaya yetmeyebilir.

Korunması gereken sosyal değerlerin başında, adalet kavramı gelir. Adaletin, toplum hayatında egemen olması, huzur ve güven duygusunun artması demektir.

Sosyal barış, huzur ve sükûn, sadece ekonomik tedbirlerle temin edilmez. İnsanları aklen, fikren, ruhen doyuracak sağlıklı kültüre de ihtiyaç vardır. Karnı tok olan insan ruhen aç ise yine bunalımlı ve muzdariptir.

İstediği gibi olmakla, istenildiği gibi olmak arasındaki dengeyi oluşturamayan insan; sıkıntı ve stresten yakasını kurtaramaz.

řartlanmaların, dűřünce ve davranıřlarını kayıt altına almakla kalmaz; seni, senin gibi dűřünmeyenlerle kavgalı hale getirir.

şartlanmaların arttıkça hürriyetin azalır. Üzüntü ve sıkıntılarının artar.

Haklı ve güçlü kavramlarının birbirine karıştığı toplumlarda, huzur olmaz.

Adaletin temsilcileri, adil olma vasfını yitirirse; o ülkede ne huzur olur, ne güven.

Fikir, düşünce ve insana saygı olmayan toplumda, huzur olmaz.

Mutlu olmak için, zor olanı başarmak veya çok zengin olmak gerekmez. Bireyin kendisini mutlu yahut mutsuz hissetmesi olayları algılaması ile yakından ilgilidir. Mutluluk bize yakındır, onu gaye edinerek kendimizden uzaklaştırmayalım.

Menfaat için başkalarını ezmek, yok etmek mantığından vazgeçmiyor, bu insanlık ayıbından kurtulamıyorsak; kavga bitmeyecek, gözyaşı dinmeyecektir.

Kendini beğenmek duygusunu aşabilirsen, övünmeye ihtiyacın olmaz.

Korunması gereken güzel değerlerin başında, güzel ahlâk gelir.
Ahlâkını yitiren bir toplum huzurunu da yitirmiş olur.

Ahlâkî değerlerin küçümsenmesi, toplumdaki sıkıntı ve huzursuzluğu
arttırır.

İnançsızlığın getirdiği hürriyet, inancın getirdiği mesuliyet kadar
insanlığı mutlu edemez.

Küsmeye, gücenmeye niyetlendikten sonra, her insanda küsecek,
gücenecek bir davranış bulunabilir.

İnsanlara kızarak hayata küsmenin, sana kazandıracığı bir şey
yoktur. Üzüntün ve yalnızlığın artar.

Duyguların; aklın önüne geçerse, pişmanlık getirir.

Fazla kederlenme; dünyada umduğunu bulamayan bir sen değilsin.

İnsanın beyinde sızı, kalbinde bunalım, ruhunda hasret ve ıstırap...
Arıyor!.. Ne aradığını, kimi aradığını bilmeden arıyor. Geçici zevkler
peşinde, takıldığı "izmler" doyurmuyor insanı. Ruh aç, gönül susuz,
insan huzursuz...

Sahiplenme duygusu, zevkli ve gereklidir. Ne var ki; bu duygu
tutkuya da dönüşse, sahiplendiğimiz varlıkların elden çıkmasına
engel olamayız. Yitirdiklerimizin peşinden hüznle bakmaktan başka
elimizden gelmez.

Fikrî ve ruhî olgunluğa ulaşmak için kafa ve gönül mimarlarının,
öğretim ve eğitime ihtiyacın olacaktır.

Yaşama sanatını öğreneceğin bir üstadın olsun.

Bilgin arttıkça, kendine olan güveninde artar, şahsiyet kazanırsın.

Gençlere özenen yaşlılar, saygınlığını yitirir.

Gençler duygularına mağlup, yaşlılar bilgi ve tecrübelerine mağrur.
Ara açık, iletişim eksik.

Gençlerin bilgisi, denenmeye muhtaçtır. Yaşlıların bilgisi, tecrübe
süzgecinden geçmiştir, emniyetlidir.

Gençlikte hataların ne kadar çok olursa; yaşlılıkta üzüntü ve acıların o kadar yoğun olur.

Diline hakim olmayı bilemiyorsan, başın dertten kurtulmaz.

Kendi bencilliğinden çektiğin sıkıntının faturasını, başkalarına çıkarma.

Dürüstlük, güzel ahlâkın temeli. Diğer güzel sıfatlar, bu temelin üstüne bina edilir.

Din; insan içindir, mantığıyla hareket edemiyorsak; insan ve din arasındaki kavga hiç bir zaman bitmeyecektir.

Din bağı, kan bağından kuvvetlidir.

Erdemli insanların sayısı ve saygınlığı azaldıkça; toplumun gerginliği ve huzursuzluğu artar.

Önemsemediğimiz insanlar arasında ödüllendirilmeye, sevgi ve saygıya değer insanlar vardır. Gösteriştten uzak, menfaat için ötekine, berikine eğilmeyen, sıcak, samimi, dost insanlar, ünsüz kahramanlar.

İçinde bulunduğun ortam, umduğun kadar iyi değilse de, zannettiğin kadar kötü de olmayabilir.

Mutluluk; kişiden kişiye, toplumdaki topluma, kültürden kültüre, değişik şekilde algılanan ve yorumlanan bir kavramdır. Birilerini mutlu kılan duygu, düşünce ve davranışlar, bir başkasını mutsuz edebildiği gibi, çok keredede ekonomik imkanlarla özdeşleştirilemez.

Kısacası; "mutluluk, mutlu olmasını bilenlerin hakkıdır."

İsteklerini tahrik ederek, sana takdim edilen şeylere hırsıyla sarılma!
Önce gerçekten ihtiyacın olup olmadığını araştır.

Bir ömrü mutlu ve huzurlu yaşamak mümkün değildir. İnsan ömründe huzurlu yaşamış zaman dilimleri vardır.

Kültürümüzde madde-mana uyumsuzluğu var. İnsanın, metafizik aleme bakan penceresini, madde ile kapatmaya çalışmak, insan düşüncesini iğdiş etmeye benzer.

İnsanların mutlu olabilmesi için, metafizik esintiye ihtiyaçları vardır.

Duygular, yaşantımızı renklendirir, içimizi ısıtır. Aklın önüne geçerse pişmanlık getirebilir.

Olumlu ile olumsuzun birlikte yaşanması, duygu, düşünce ve davranışlarımızı renklendirmekle kalmıyor, hayatı monotonluktan çıkartıp daha anlamlı hale getiriyor.

İnsanların ihtilafı, ittifakından fazladır. Aklın yolu bir değildir.

Sevgiye, barışa, kardeşliğe uzanan eli itme.

Utanmayı unutanlara; hatırlatmak gerekir, uygun bir dille.

Teknolojinin önümüze koyduğu imkânlar, insanımızı mutlu etmeye yetmiyor. Yitiğimiz var.

İyi insan olmaya gücümüz yetmiyorsa da, İyi insanları sevme imkânı elimizden alınmamıştır.

Sevgiyi, yardımlaşmayı, selam alıp, selam vermeyi, hal-hatır sormayı, gülümsemeyi terk ettik de daha iyi değerler mi koyduk yerine? Sosyal sıkıntılarımız yalnızlığımız, karamsarlığımız, güvensizliğimiz, gerginliğimiz, bu yitip değerlerin bıraktığı boşluktan değil mi?

Eskimeyen değerlere sahip çıkmanın yanı sıra, yeni değerlerde üretmiyorsak, görevimizi yapmış sayılmayız.

Düşmanın en tehlikeli olanı; dost gibi görünebilenidir.

Dışındaki düşman içindekini, içindeki düşman da dışındakini,
unutturmasın. İki düşman arasında yaşadığını bil.

Riyakârdan dostu olanın, düşmana ihtiyacı yoktur.

Sihhat, servetten kıymetlidir.

Yarınlara fazla bel bağlama, umduğunu getirmeyebilir. Anılara da, çok sığınma. Hayatı olduğu gibi kabullenmeye alıştıır kendini.

Bugün bir yerlere sığmıyorsun. Yarın, küçücük bir mezara sığacaksın.

Sahip olamadığın materyalleri devamlı düşünerek üzölmek yerine,
sahip olduklarını düşünerek mutlu olmaya çalış.

Önüne atılan menfaat kırıntılarından, elini çekebilirsen halkın
arasında itibarın artar.

Başkalarının mutluluğu, seni mutsuz ve rahatsız etmesin. Haset
etmekle haset ettiğin kişinin elindeki eksilmez. Senin rahatsızlığın
artar.

Özgür insan; isteklerinin kısılcacından kendini kurtarabilen insandır.

Ne silik ol, ne sivri. Birinde şahsiyet zafiyeti var, diğerinde uyumsuzluk.

Gurur ve şımarıklık; sevenlerini senden uzaklaştırır.

Kendine güvenmeyi, hayata gülümsemeyi öğren. Sana moral ve cesaret verecek birini her zaman bulamayabilirsin.

Kültür yoksulu bir muhitte münevver insan, mutlu yaşayamaz.

Duygu, düşünce ve fikirlerini paylaşabilecek birilerinin olması, insanı ruhen rahatlatır.

Bir hatanın faturası, bin ah! ile ödenir.

Ne erken, ne geç, her şey mevsiminde güzeldir.

Üzüntü; elden çıkanı geri getirmez.

Ekonomik imkânlarını artırmaya gücün yetmiyorsa, isteklerini azaltmak durumundasın. Sahip olduklarınla beklentilerin arasındaki mesafe, sıkıntı ve stresini artırmakla kalmaz, sıhhatini de olumsuz yönde etkiler.

Sorun ve sıkıntılarını gözünde çok büyütme! Huzursuzluğunun gerçek nedeni; aşırı duygusallığın ve karamsarlığın olabilir.

Sosyal baskı ve şartlanmaların kısılcığında yaşayan insan; doyumsuz, sıkıntılı, stresli ve verimsizdir.

İstisnalar bir yana, insanları takdir ve tenkit ederken duygusallıktan kurtulamıyoruz.

İnsanların olmadığı bir alemde, yaşama şansımız yok. Hayatın önümüze koyduğu olumsuz tablolardan, fazlaca ürküntü duymadan yolumuza devam etmeliyiz.

İnsanlar, elinde bulunanlardan daha iyisine layıktır.

İlim ve dinin uyum içinde olmayışı, toplumun huzurunu olumsuz yönde etkiler.

İnsanın kendini lüzumsuz sayması; karamsarlığının ve hayatı okuyamamanın neticesidir. Hayat sahnesinde, başrol oyuncularına ihtiyaç olduğu gibi figüranlara da ihtiyaç vardır.

Siyasi gülücükler içimizi ısıtmıyor, güven vermiyor bize. Sıcacık, samimi tebessümleri ne kadar hasretiz, ne kadar muhtacız.

Dostluk ve arkadaşlıklar, karşısındakini ilahlaştırmak ve sığınmak değil de "karşılıklı olarak, duygu, düşünce ve imkânların paylaşımı" şeklinde olursa; daha sağlıklı ve uzun ömürlü olur.

Karşımızdakilerin hatalarını gördüğümüz gibi, kendi hatalarımızı da görüp kabullenebilseydik daha kavgasız daha mutlu ve huzurlu yaşayabilirdik.

Kızgın, kırgın yaşamamanın faydası yoktur. Olumlu düşünmeyi öğren. Kendine dost ve yardımcı ol. Sızlanmayı bırak. İyiyim, demeye alıştır kendini. Korkma!

Doğdun, "gözaydın" öldün, "Allah rahmet eylesin". Ne doğum elinde,
ne ölüm, insan sen nesen?

Zorun en zor olanı; kendini bilebilmek. Acılara sabredip hayata
gülebilmek.

Doğmuş olmak, yaşamaya ve ölüme mahkûm ediyor bizi.

İnsanın kendisi ve çevresiyle barışık olması, uyum içerisinde yaşamaması, pek çoğumuz tarafından arzu edilmesine rağmen, elde edilmesi güç bir olgu. Kişi kendisi ile nasıl barışık olacaktır? Kendisi kimdir? Kendini bilmenin bilincine varabilmiş midir? Kendini tanımıyorsa kendine yabancı olmanın burukluğunu hissetmiş midir? Kişinin hak ve hürriyetinin sınırı nedir? Sınırı belirleyen otorite kimdir? Toplumun, kanunsuz ve kuralsız yaşayamayacağı fikrine olan saygısı nedir? Kuralların insan ve toplum bünyesine uygun olup olmadığının, araştırma ve tartışma hakkına sahip midir? Toplumun kendinden beklentisi nedir? Kurallara kayıtsız teslimiyetle, kendinden uzaklaşmak mıdır? Davranışları toplum tarafından belirlenen, robot bir varlık haline gelmek midir? Kendi kişiliğini ön plana çıkarıp toplumdaki kopmak mıdır? Kopuşun getirdiği yalnızlığa dayanabilecek midir? "Ben, benim" sevdasına kapılıp bencilliğin kışkacı altında yaşayabilecek midir?

Toplumdan kaçan insan, kendinden kaçabilecek midir? Bu mümkün müdür? Düşünmüyor, düşünemiyorsa kendini diğer canlılardan ayıran özellik nedir? Düşünebiliyorsa düşünce boyutları nereye kadar uzanır? Hissetmek bilgi midir? Duyularla elde edilen bilgiye güvenilir mi? Bilginin kaynağı akılla sınırlı mıdır? Vahiy karşısında tavrı nedir? İnkâr; ilim midir, ideoloji midir, sorumluluktan kaçış mıdır? Hürriyet adına dinden uzaklaşmak ne getirir, ne götürür? Ferdin ve toplumun huzursuzluğunun nedeni bireysel midir, sosyo-politik midir, sosyo-ekonomik midir, sosyo-psikolojik midir? Sorunun; kültürel ağırlığı, fert ve toplum üzerindeki etkinliği nedir? Fikir, düşünce, sevgi ve hoşgörü zenginliğine ulaşmanın, huzurlu ve mutlu olmanın yolu, yöntemi nedir? Daha pek çok sorun ve sıkıntısı olan insanın kendisi ve toplumla uyum içerisinde yaşamasının kolay olmadığı da ortadadır. Kendini bilmek, kendini tanımak, sanıldığı kadar kolay değildir. Niyetimiz bu suallerle insanı bunaltmak değil, düşünme ve araştırma istidadını hareketlendirmek, aktivite kazandırmaktır.

İnsanın bir "iç ben" var. Kendinden bile sakladığı yahut tanıyamadığı gerçek ben. Bir de "dış ben" var. Sosyal standartlara uymakla yükümlü "dış ben". Elbise gibi bir şey, zamanla değişen, eskiyen "ben". Sosyal kimlik.

İnsan çok yönlü bir varlıktır. Kafası kadar kalbinin de tatmin edilmeye ihtiyacı vardır. Din kutbunda yer alıp bilime, değişime karşı çıkmak ne kadar yanlışsa, ilim kutbunda yer alıp dine karşı çıkmak da o kadar yanlıştır. İlim ile dinin kucaklaşması, insanı daha mutlu edecektir.

Maskelerimizi çıkarırsak, düşüncelerimizle davranışlarımız arasında çelişki olmasa, daha yalın daha sade yaşayabilsek hayatı.

Kanunlar; toplumun bünyesine, ferdin fitratına uygun olduğu müddetçe güzeldir, kalıcıdır.

Uyuyan insanla, uyutulan insan arasında fark yoktur.

Söz ve sükût, kullanmayı bilen insanın elinde, iki güçlü silah.

İnsanların; iyiye de, kötüye de istek ve istidatları vardır. Hangi tarafın yönlendirmesi güçlü ise, o tarafa akış artar.

Öfke denen enerjiyi, yerinde ve zamanında kullanıp kâr eden insan sayısı çok az. Büyük çoğunluğumuz, yersiz ve zamansız öfkenin getirdiği faturayı ödeyebilmek için nice gözyaşları döküyor, nice sıkıntılar ve acılar çekiyoruz.

Kendi adına ortaya koyabileceği, fikir ve düşüncesi olmayan insan; başkalarını övmek ve yermekle ömür tüketecektir.

Vakar ile gururu birbirinden iyi ayırt etmelisin. Vakar; saygınlığını arttırırken, gurur; etrafındaki sevgi çemberinin küçülmesine sebep olur.

Tevazu kumaşından yapılan elbise her insana yakışır.

Gençlik gitti, oyun bitti. Akıllı olmanın zamanıdır.

Öldüğünde; sana ait değerler, seninle gömülecekse yaşama hakkını kullandın, yarına kalma şansını yitirdin demektir.

Suçumuzu, hatamızı, mazur ve meşru göstermek için sebep ve kılıf aramak, kendi kendimizi kandırmak olur. Hatamızı kabul etmesini bilmeliyiz.

İnsanları tanıdıkça yalnızlığın artar. Acı da olsa gerçek bu.

Nefsine ağır gelen hadiseleri, sabır ve sükûnetle karşılayabiliyorsan çok ibadet etmekten hayırlıdır.

Allah'ın sana lütfettiği sıhhat, makam ve zenginliği, başkalarını ezmek için kullanma.

İnsanca yaşamak haksız; insanların, insan haklarından yararlanmasına yardımcı olmak da görevdir.

Bildiklerimiz, bilmediklerimizle kıyaslanmayacak kadar az olmasına rağmen "biliyorum" bencilliğinden kurtulamıyoruz.

İki kötü arasında, tercih yapmak durumunda kalırsan; riyakârlık, kabalıktan daha kötüdür.

Sanmakla, bilmek aynı şey değildir. Sanı bilgi değildir.

Ne olmak istediğin, ne olmak istemediğinle yakından ilgilidir.

İnsanları kavgaya teŖvik ile tahrik etmek ne kadar yanlıŖsa,
uyuŖturmak da bir o kadar yanlıŖtır.

Umutlar çiçek gibidir; her zaman meyve vermez.

Başkalarına yalan söylemek, bazen sosyal zorunluluktan kaynaklanıyor diyelim. İnsan kendine niye yalan söyler, kendi kendini niye kandırır, avutur?..

En onurlu görevlerimizden biri olan düşünme yeteneğimizi kullanmıyor, bizim yerimize başkalarının düşünmesini bekliyoruz.

Erdem, emeğin ürünüdür.

İnsanı insan yapan, ilim ile irfandır. İrfandan yoksul insan, bir damla su, et, kemik ve kandır.

Âlemde ne irfan ehli eksilir, ne isyan ehli...

İrfanın, yurdu olmaz...

İnsan, önce insandır. Maddi, manevi donanımı kişiliğini oluşturan unsurlardır. İnsan bedeni ile madde, gönlü ve ruhu ile manadır. Beden; manaya giydirilen elbise. Mana; bedenın ilgi, sevgi ve cazibe merkezi.

İlim, tenden; irfan, candan söz eder.

İrfan, gönül bahçesinin gülüdür.

Akla, ilme dayanıp, sezgi ve irfanı inkâr etmek ne kadar yanlışsa, sezgiye sığınıp, akılı ve ilmi küçümsemek de o kadar yanlış ve hatalıdır. Akıl; irfanla doyumlu, irfan; ilimle güçlüdür.

Visali olmayanın, kemali yoktur.

Vuslat, irfandır...

Her dalgıç, tefekkür denizinden inci çıkaramaz.

Fikirler etkileyici, fikir kırıntıları oyalayıcıdır.

Denize yem olarak attığını, deniz inci olarak iade eder.

Altın sahibi paralı, irfan sahibi zengindir.

Olgun insan olmak istiyorsan, sabır hoşgörüye ihtiyacın olacak.

Karnını doyurmak zaruret, kalbini doyurmak fazilettir.

“İnsanlara kötülük etmedim” diye sevinmek yerine; insanlara iyilik edemedim diye üzölmek, daha erdemlice bir düşünme tarzıdır.

İnsanın en büyük talihsizliği, insan olamayışıdır.

Olgun insan, hatasız insan değildir.

Sohbet uzletten üstündür.

Ariflerin, kâmil insanların sohbetinde bulunman; ilmîni, irfanını, ibadete iştiyakını arttırdığı gibi, manen yükselişine de vesile olur.

Dağarcığında, irfan ehlinin birkaç sözü bulunsun. Kıymetini artırır.

Karşına çıkan gönül adamlarını tasdik edemiyorsan, inkâra gerek yok. Yanılmış olabilirsin.

Ariflerin menkıbelerini anlatarak ömür tüketmek, testiği dışından yalamaya benzer. Susuzluğu olan insan, testiği yalamakla doyuma ulaşamaz.

Maddeye bağımlı insan, maneviyatın kokusunu alamaz.

İnsanın kendi kendine yetmeyeceğini bilmesi, doğasında mevcut olan aczini kabullenmesi, diğer insanlarla olan ilişkilerini olumlu yönde etkiler.

İnsanların yanında itibarın arttıkça, hareket alanının daralır.

Soyuta ulaşamayan, kavrayamayan insan idraki; somutu, soyutun yerine oturtuyor ve karşısında saygı ile eğiliyor.

Allah'ı tanıyabilmek için akıl kadar, gönüle de ihtiyaç vardır. Çıplak akılla, yola çıkarsan inkâr bataklığına düşebilirsin.

Vahiy ve sezgi ile beslenmeyen akıl; ködür, topaldır, sorunların üstesinden gelemmez. Aczini inkâr ile örtmeye çalışır.

Bilmediğini bilenler, yine bilgin olanlardır.

İnsanı faziletli kılan; ilmi, irfanı ve insanlığa hizmetidir.

Kurtarıcı bekleme, kurtarıcı sensin. Görevini yapan sen.

Kalbinde açlık ve susuzluk varsa, ekmekçinin kapısında dolanıp
durma!

Kemalle eren, zevale yakındır.

İnsanı affı ilahiden uzaklaştıran, günahı meşru ve mubah görmesidir.

Her son, yeni bir başlangıçtır.

İnsan olmanın yolu, dar ve dikenlidir.

Erken çiçek açan ağaç, zor meyve verir.

İnsan, süzüldükçe güzelleşir...

Toplumda tevhid düşüncesi kuvvet ve izzet buldukça tanrılar ve kavgalar azalır.

Yaratıcı kudret insanların inancına, ibadetine, dinine, ırkına, mezhebine bakmadan veriyor... veriyor. Biz, elimize ufacık bir hediye paketi alınca kimlik yoklamasına başlıyoruz.

Yarın; ne yakındır, ne uzak...

Her insan sevdiği, beğendiği işi yapma imkânına sahip olsaydı,
beğenilmeyen işleri kim yapacaktı?

İrade, ümitten kuvvetlidir, iradesi zayıf olan, ümitle başarıya
ulaşamaz.

Fayda temin etme şansı çok az olmasına rağmen, fuzuli
diyebileceğimiz işlerin görev anlayışı içerisinde sergilenmesi, ciddi
üzüntü verici.

Kitap; sevgilerin, kinlerin, acıların, umutların, ihtirasların, ideolojilerin, girift düşüncelerin, komplekslerin, kâğıtta şekillenmesi, görüntüsü. Şuuruyla, şuuraltı ile insanın kâğıda yansıması. Kitap bizim aynamız. Kendimizi görüyor, kendimizi okuyoruz.

Düşünen insanlar, derin sulara benzer.

Olgun insan olmak için, bağışlayıcı olmak yeterli değildir. Ama mutlaka gereklidir.

Kalbinde; insanlara karşı kin, kibir, öfke, haset, riya vb. duygular varsa, ibadetin manevi hazzını duyamazsın.

İnsanlar hakkında hüküm verirken, ihtiyatlı olmak gerektiğini, olaylar öğretti bize.

Kâfir mührü, ehil olmayan ellerde, beğenmediğine vuruyor damgayı...

Yaşamak hak olduğu kadar, görevdir de.

İnsan, düşünebildiği kadar insandır...

Zor olanı başarmanın zevki büyüktür.

Evrensel düşünebilen bir insanın görüş ve düşünce alanını daraltmak mümkün değildir, ama dar ve kısa görüşlü insanların ufkunu açmak, düşünce çerçevesini genişletmek güç de olsa mümkündür.

Düşünce ve idrak ufku açık olan insanların, bir fikre bağlanması, bir ideolojiye teslim olması kolay olmaz.

Büyük adam, küçük kalıba sığmaz.

Taklidi bilgiye teslim olamıyorsan, tahkiki bilgiye ulaşmanın çilesine
katlanacaksın.

Ayıp, günah adına, insanların sorunlarını görmezlikten gelmekle;
sorunlar azalmaz, artar.

Hayat çiledir; yol, düşe kalka yürünür.

Yarasalar ışıktan hoşlanmaz. Bilen bilir de, biz buradan, bilmeyene duyuruyoruz.

Büyük doğumlar, büyük acılardan sonra gerçekleşir.

Düşünce semasında parıldayan yıldızları, yere indirmeye gücün yetmez.

Toplum ve toplumu yönlendirenler, kendi kurallarına uyulmasını ister. Kuralların devrini tamamlamış olabileceğini düşünmez, düşünmek istemezler. Dün dikilen elbisenin; bugün, gelişen değişen bedene uymadığının farkında değildirler. Israr ve inatla kendi normlarına uyulmasını isterler. İsterler ya! Bu kurallara uymamaya kendini mecbur saymayan sıra dışı insanlar vardır. Farklı düşünebilen, düşüncelerini davranışlarına yansıtan güçlü insanlar. Bunların yükünü her insan taşımaz, taşıyamaz. Bu tip hür benlerin nezdinde, halkın övgü ve yergisi birdir. Kendi olabilmenin kahrını çeken, onurunu taşıyan, ikiyüzlülüğe prim vermeyen insanlar! Menfaat için eğilmeyen yiğitler. Düşünce ve davranışlarını onaylamasam da, varlığına tahammül etmem gerektiğini duyduğum insanlar!..

Arkandan gelenler; sırtından vurabilir bir gün. Dikkat et!.. Niyetimiz;
moralini bozmak, cesaretini kırmak değildir. Sevdiğimiz için
uyarıyoruz seni.

İyilikten uzaklaşmış bir toplumda yaşayan, iyi insanlar, gariptir.

İnanmış görünenler, inananların sırtında yüküdür.

Kalbini bayağı düşüncelerden arındıramayan insan; güzel davranışlar sergileyemez.

Zor beğenir olmanın getirisi; toplumdaki dışlanmaktır.

Ayıpsız, günahsız yaşamın bedelini pahalı ödüyoruz. Yaptığımız yanımıza kalmıyor.

Zayıflığını, sorun ve sıkıntılarını abartarak örtmeye kalkma. Üzüntü ve acıları gereğinden çok sahiplenme. Boş vermesini, hoş görmesini bil.

Sorun ve sıkıntılarımızı abartmayı alışkanlık haline getirirsek, hayata gülmeyi, gülümsemeyi unuturuz.

Yoğun faaliyet, yalnızlık duygusunun üstünü örtüyor. İnsanda aktivite azaldıkça, yalnızlık duygusu da güçleniyor. İnsan daha yakından hissediyor yalnızlığını.

Özgürlük; ilaca benzer. Alınacak doz iyi ayarlanmalıdır.

Mevcutun korunması için ne kadar inatçı ve ısrarcı olunursa olunsun, zaman, yeniliği ve değişimi onaylıyor.

Dökülen su, kabını tekrar doldurmaz.

Başkalarının yardımı ile yürüyen insanın; bir gün yolda kalması kaçınılmazdır.

Kurallarımıza ve beklentilerimize devamlı olumlu yanıtlar veren insanları sevmek bir bakıma, kendimizi sevmektir.

Bizi rahatsız eden, öfkeliendiren davranışların pek çoğu bizi rahatsız etmek, öfkeliendirmek niyeti ile yapılmaz. Yağışlı bir günde; yanından geçen otomobil, elbisene su ve çamur sıçratmışsa da, sürücünün niyeti senin elbiseni kirletmek değildir. Elbisen ıslanınca, uzun-uzun söylenmen de mümkündür, bakıp geçmen de.

İnsanlar; düşüncelerini gizleyebildikleri gibi, davranışlarını da gözlerden gizleyebilme yeteneğine sahip olsalardı bugün oynadığımız rollerde çok değişiklikler olurdu.

Toplumdan ve kendimizden beklentilerimizin dozu, ne denli yüksek olursa; iç çatışmalarımız, gerginlik ve sıkıntılarımız da o denli yoğun olur.

Kendi olmak; yürekli insanların işidir.

Hoş olmak istersen, baş olma!..

Arkadaşlık ve dostluk bağları kopup, sevgiler kırgınlık ve küskünlüğe dönüştüğünde; mazide kalan güzel günlerin hatırasına hürmeten, kırgınlığı daha ileri boyutlara taşımayalım.

Kamplaşmaların bedelini, çok ağır ödedik, ödüyoruz. Bir de insan demeyi denesek!..

Bizim kendimize bile kapalı olan yanlarımızı, zaman ve olaylar
ortaya çıkarır.

Hiçbir çocuk, ana-babanın çizdiği çerçeve içinde yaşamaz,
yaşayamaz. İstenilenin, beklenilenin dışında davranışları vardır ve
olacaktır.

Çevremizde ve denetimimiz altında bulunan insanları, ne kadar çok
baskı altına alır korkutursak, o kadar çok yalan söylemeye
ikiyüzlülük yapmaya teşvik etmiş oluruz.

"Büyük" diyebileceğimiz başarılarla imza atmış olmasına rağmen;
insanlık, hiçbir konuda son sözünü söyleyebilmiş değildir.

Sevgiler, sevgiliye giden yolu kesmesin. Gönlünde her mevsim bir
başka rüzgâr esmesin.

Ölmek için yaşamıyoruz, yaşadığımız için ölüyoruz.

Toplumun her kesitinde yalnızlık çeken, yalnızlıktan yakınan insanlar var. Yalnızlık; yakındığımız kadar kötü müdür? Cevabımız evetse, hangi yanlışıımızın bedelini yalnızlıkla öduyoruz? Buyurun, beraber düşünelim! Bunca insan sızlandığına göre, yalnızlık fitratın giydirdiği bir elbise midir? Değilse, nedenlerini şöyle sıralayabilir miyiz? Kendimizi gereğinden çok sevmenin veya birbirimize yeterince ilgi, sevgi, saygı göstermeyişimizin tabii sonucu mudur? Gelir dağılımındaki dengesizliğin ortaya koyduğu bir tablo mudur? İç ve dış göçün kaçınılmaz neticesi midir?

Şartlanmaların, sığınakların, tabuların bize ödetmek istediği bir fatura mıdır? Ferdin, insan haklarından hak ettiği payı alamayışının getirdiği, öfke ile kırgınlığın içimizdeki yıkıntısı mıdır? Olayları yanlış algılamak, olumsuz yorumlama ve aşırı hassasiyetten mi beslenir yalnızlık? Bir amaca kilitlenmenin bizi toplumdan koparması mıdır?

Amaçsızlığın ruhumuzdaki çöküntüsü müdür? Geçmişe bağlanmaktaki aşırı inadımız, gurur ve korkaklığımızdan mıdır? Sıra dışı insan olmanın bedeli midir? Kendini ifade edebilecek ortamı bulamayışın, zorunlu sonucu mudur yalnızlık?!..

Aşk şiiri yazacaksan; ilkin âşık ol. Aşk olmadan içinde ne tadı olur yazdıklarının, ne kokusu. Yaz, dur. Kim okuyacaksa!.. Kim dinleyecekse!.. Boş sözlerin tıngirtisini.

Aşk; can pazarıdır, can! Sazın, sözün hükmü olmaz orda.

Yıllarca gönlümde taşıdım, bundan sonra başımda taşıyacağım seni.

Temelinde, sevgi olmayan dostluk ve arkadaşlıkların ömrü kısadır.

Sevgi; hayatın önümüze koyduğu zorluk ve sıkıntılara karşı direnme gücümüzü artırır.

Güneşin sıcaklığı, rüzgârın okşayışları, tomurcuğu gül yaptı. Beni adam edecek olan da, senin sevgindir.

Olumsuz davranışlarını, gururun güzel göstermesin.

Yitik değerler derneğinden duyurulur: Erdemli insan aranıyor!..

Okuduğun her kitap; insanı tanımana yardımcı olacaktır.

Küçük görülenlerin öyküsüdür bu! Kendini büyük görenler
dokunmasın.

Ölümden; korkan da ölüyor, korkmayan da. En iyisi korkmadan
yaşamak.

Olumsuz anılarını yük etme kendine. Geçmişe gereğinden çok
eğilirsen, geleceği yitirirsin.

Sızlandığıma bakmayın ara-sıra. İnsanlardan umudumu kesmedim,
kesmem de! İnsanların olmadığı bir dünyada ne işim var benim!

Sevgi ile baktım her yana, insandan güzelini göremedim ben.

Dertlerini gözünde büyütme! Gam yükünün altında ezme kendini.
İnsanların daha iyi, daha samimi olmasını bekleme. Hayata gülmeyi,
gülümsemeyi öğren. Gülümseyecek bir şeyler bul kendine.

İnsanlar ırmağın kenarında durmuş keyifle balıkları seyrediyorlardı. Balıkların da akli olsa; zevkle ve hayranlıkla insanları seyrederlerdi, diye düşündüm.

Biz, dışımızdaki varlıklardan daha çok hak ve hürriyete sahibiz. İmtiyazlıyız, insanız. İnsan olmanın getirdiği görev ve sorumluluklarımız da var. Kendimize karşı fikir ve ruh dünyamızı şekillendiren, topluma karşı kumaşımızı bin bir maharetle dokuyan, doğaya karşı bizi insan olmakla onurlandıran, ilahi kudrete karşı görevlerimiz. Yükümüz ağır, işimiz oldukça zor.

Vaktinde tedbir alınıp, tedavi edilmeyen sivilce yarın çıban olabilir.

Huzursuzluğun hırsından kaynaklanıyorsa, hiç kimseyi suçlama.

Çevresinden ve yakınlarından umduğu sevgi ve ilgiyi bulamayan insanların, maddi imkânlarla mutlu olabilmesi mümkün değildir.

Üzüntü ve acılarını depolayıp durma. Sorunu, sıkıntısı olmayan kaç kişi bulunur şu gök kubbenin altında?!

Hayatı okuyabilen insan, hiçbir şahsı "aşılmaz" ilan etmez. Bugün aşılmaz olması, yarın da aşılamayacağı anlamına gelmez.

Vicdanın onaylamadığı işten, hayır gelmez.

Sende saygıya-sevgiye değer bir şeyler varsa; kamu vicdanı, seni bugün onaylamasa da, yarın onaylar. Tarih, sözümüzün şahididir.